

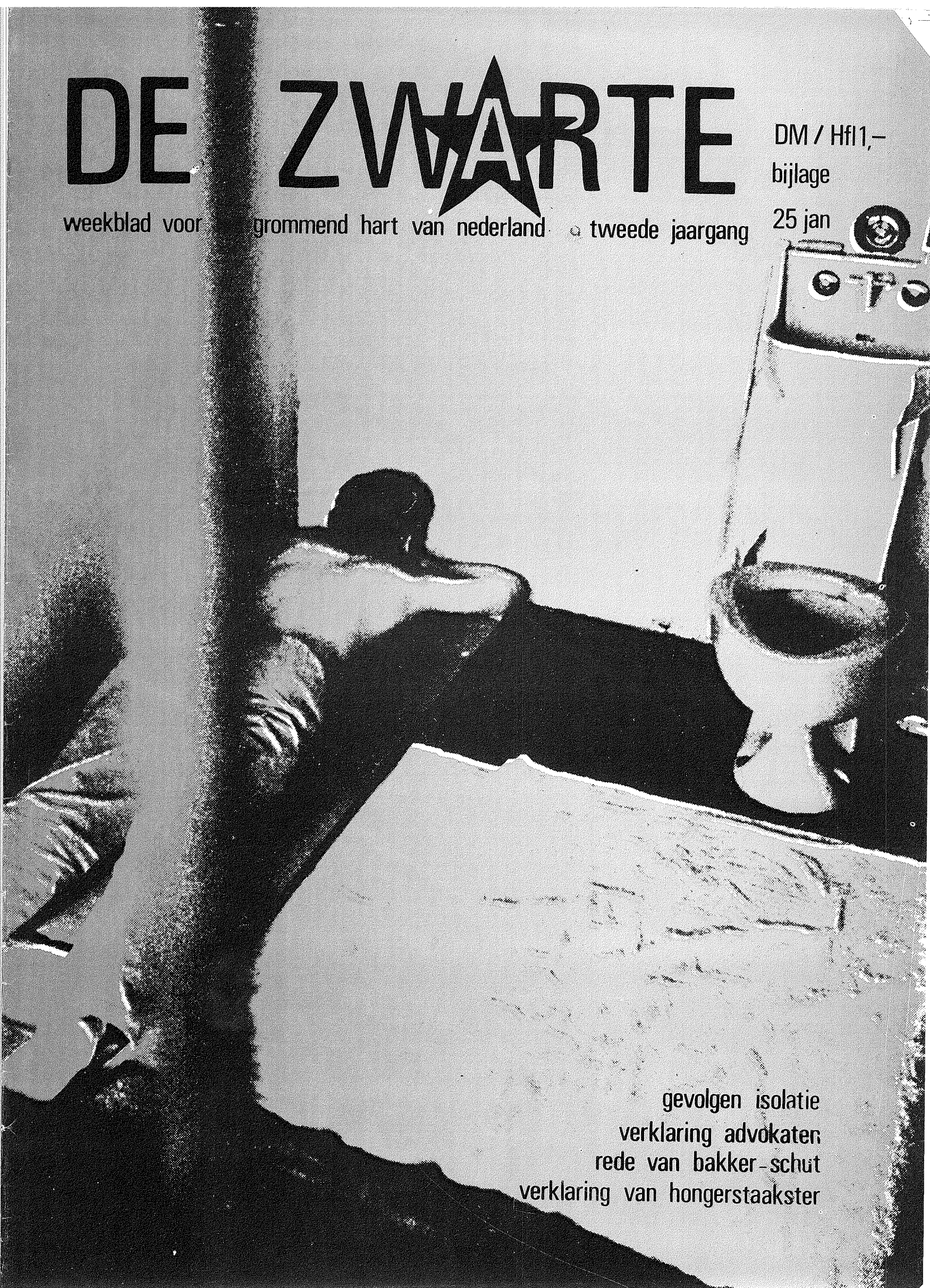
DE ZWARTE

weekblad voor het grommend hart van nederland • tweede jaargang

DM / Hfl 1,-

bijlage

25 jan

gevolgen isolatie
verklaring advokaten
rede van bakker-schut
verklaring van hongerstaakster

"Wij zeggen, dat de dialectiek van de revolutionaire strijd zwaarder weegt dan de imperialistische doktrine van de harde houding.

In de bajesvleugels, de gevangenis, op het gehele maatschappelijke terrein hier, internationaal: de imperialisten stapelen oorlogs- en repressiemiddelen op elkaar om de geschiedenis, die mondiaal de breuk met het kapitalistische systeem eist, te verstikken. Hun macht is de militaire strategie het bestrijden van opstanden, een machine -echter hol, alleen geweld, anders niets.

Het is hun reactie op de steeds meer tot eenheid wordende kracht van de internationale strijd voor bevrijding. Ook in West Europa.

Wij strijden in het bewustzijn van de eenheid van de gevangenen uit de guerilla en het verzet met deze hongerstaking voor de samenvoeging in grote groepen. Wij eisen de toepassing van de minimum-garanties van de konventie van Genève. Tegenover de institutionalisering van folter en kriminalisering in de Nato-democratiën is dat de politieke eis, waarvoor de krijgsgevangenen samen strijden, en de mogelijke bescherming.

Ook in onze positie is het van uit de hele situatie dezelfde beslissing, waarvoor alle delen van revolutionair links staan: uit een vastgelopen krachtsverhouding het defensief te doorbreken -het zoeken

de initiatieven en de wil in de strijd om te zetten en nieuwe politieke doorbraken te kreeëren.

Voor ons betekent dat om uit te gaan van het feit van de isolatie, de gedwongen afzondering, en om te vertrouwen op de eigen kracht. Dit tegenover een situatie waarbij de imperialistische staat vanuit haar substantiële instabiliteit en het voortgaande verlies aan legitimiteit slechts nog haar macht om te heersen wil demonstreren en iedere verandering, ook voor gevangenen, als machtsvraag bestrijdt.

Onze strijd sluit zich aan bij de strijd van de krijgsgevangenen in Frankrijk, Ierland, Turkije, Spanje, Italië en in het bezette Palestina en geeft aanzetten tot nieuwe strijd. En zij is geïntegreerd in de taak, die heel revolutionair links hier stelt:

Ofwel zij zet de strijd in de praktijk van het verzet voort tot het authentieke revolutionaire proces in West Europa, doordat zij subjeet van de strijd voor de bevrijding is, ofwel zij kan slechts als marginale oppositie de misdaden van het imperialisme en de weg in de doorgestruktuurde fascistische geheime-dienst-staat bekomentariëren.

EENHEID IN DE STRIJD IN HET ANTI-IMPERIALISTISCHE FRONT

Monika Berberich, Berlin-Moabit
Angelika Goder, "
Gabi Rollnik, "
Ingrid Jakobsmeier, Bielefeld-Brackwede
Karl-Heinz Dellwo, Celle
Andreas Vogel, "
Knut Folkerts, "
Lutz Taufer, "
Gisela Dutzi, Preungesheim
Monika Krobs, "
Barbara Ernst, Bielefeld
Irmgard Möller, Lübeck
Roland Meyer, Bruchsal
Anne Holling, Bielefeld-Brackwede
Christa Eckes, Aichbach
Helga Roos, "
Rolf Klemens Wagner, Düsseldorf
Stefan Frey, Frankenthal

Helmut Pohl, Frankenthal
Volker Staub, "
Manuela Happe, Stammheim
Christian Klar, "
Brigitte Mohnhaupt, "
Rolf Heissler, Straubing
Günter Sonnenberg, "
Sieglinde Hofmann, Köln-Ossendorf
Adelheid Schulz, "
Hanna Krabbe, Lübeck
Inga Kreuzer, "
Christine Kuby, "
Dorothe Peters, Bielefeld-Brackwede
Jens Stuhlmann, Hamburg
Manfred Klein, "
Uwe Wiesler, Aachen
Claus Goldenbaum, Geldern
Bernd Rossner, Straubing

Lijst van gevangenen, waarvan op dit moment (2-1-85) bekend is, dat ze in hongerstaking zijn.

DEPRIVATIE ALS FOLTER

Inleiding.

In het hieronderstaande wordt geprobeert duidelijk te maken dat de hechtenis-omstandigheden en de behandeling van politieke gevangenen wetenschappelijk uitgekende pogingen zijn om de identiteit (politiek bewustzijn) van de gevangenen te breken. Enerzijds leiden deze pogingen tot afschuwelijke resultaten omdat de gevangenen als mens niet tegen deze kunstmatige omstandigheden in de detentie-situatie opgewassen zijn, anderzijds valt te konstaten dat het politiek bewustzijn en het daarnaar handelen niet te vernietigen valt zonder de persoon van de gevangene zelf te vernietigen. Geen kans op hersenspoeling dus.

In eerste instantie zal een aantal aspecten van de sociale isolatie worden belicht en zal worden aangegeven dat de mens, die van het sociale milieu geïsoleerd wordt beroofd is van een van de meest menselijke levensvoorwaarden: zijn sociale verhouding. Via de sociale isolatie wordt ingegaan op de meer direkt op het lichaam betrekking hebbende marteling van de zintuig-prikkel-beroving (sensoriese deprivatie) en de gevolgen daarvan. Het principe van de onthouding wordt in de gedragsleer (behavioristische stroming in de huidige psychologie) aangehangen als effectieve start voor de behandeling van afwijkend gedrag. Ook in gevangenis wordt deze psycho-techniek gretig gehanteerd en uitprobeerd omdat er weinig scholing nodig is om de behandeling uit te voeren.

In justitiële kringen komt men echter steeds meer tot het inzicht en de konklusie dat deze aanpak van de politieke gevangenen:

1. niet leidt tot de gewenste resultaten en
 2. de publieke opinie ongunstig beïnvloedt t.a.v. justitie zelf.
- Daarom zoekt men in die kringen dan ook naar andere methoden en technieken om de politieke gevangenen onschadelijk te maken.

SOCIALE ISOLATIE

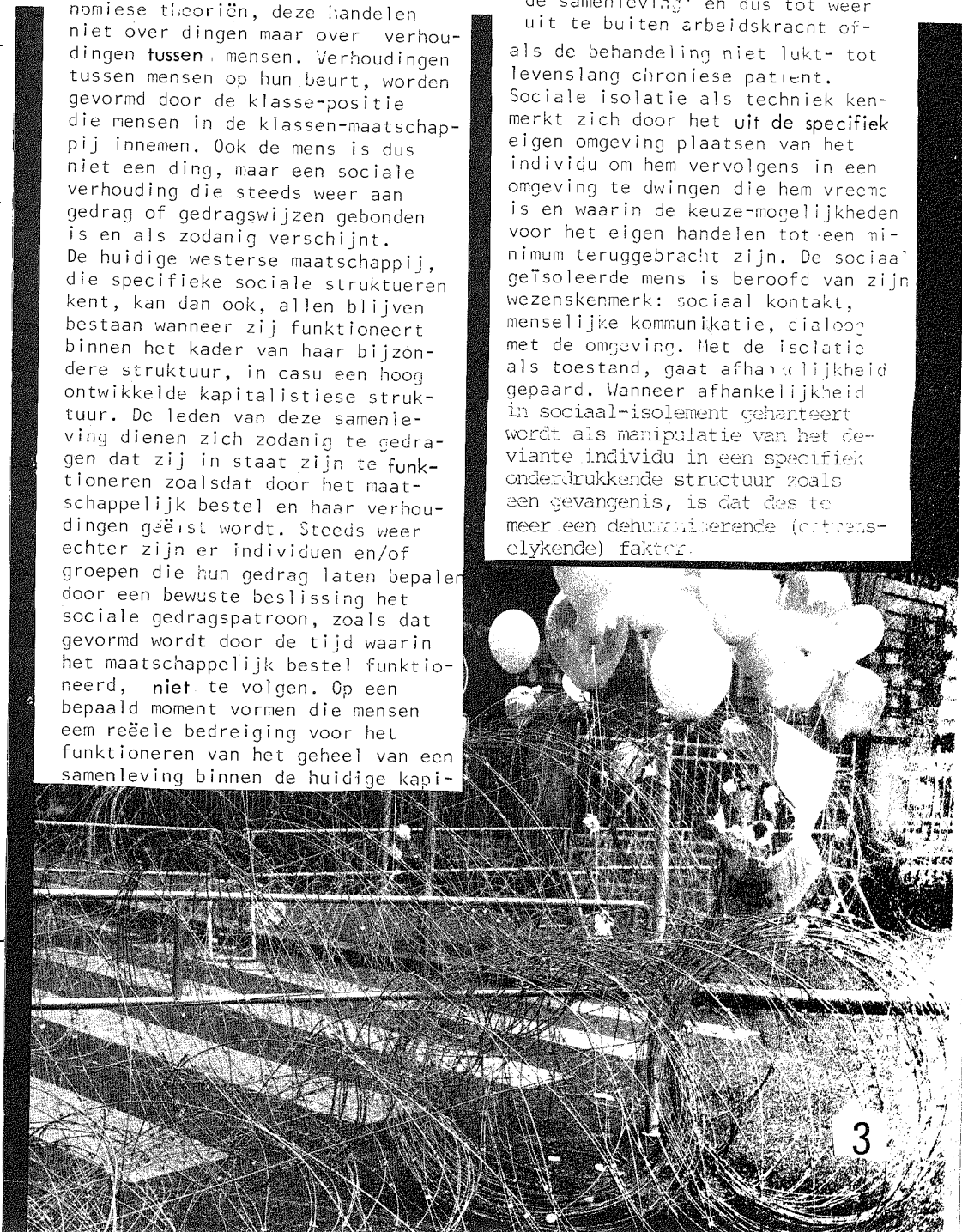
Het menselijk organisme kan worden opgevat als een geestelijk-lichamelijk-sociale eenheid. Defecten en/of storingen in een of meerdere van deze aspecten beïnvloeden het individu en zijn funktioneren in zijn totaliteit, omdat ze elkaar mede bepalen. Menselijke behoeften en motieven komen dan ook voort uit en worden gevormd door het individu in relatie met zijn omgeving. Die omgeving wordt echter gevormd door die individuen enerzijds, anderzijds vormt de omgeving het individu. De maatschappij op een bepaalde trap van ontwikkeling wordt dus gevormd door individuen, die echter al bepaald worden en zijn door de maatschappij die ze zelf vormen. Neem bv. de menselijke honger als behoefte. Honger is honger, maar honger die zich laat stillen door gekookt en met mes en vork gegeten vlees, is een andere honger dan die, die

rauw vlees met behulp van handen, nagels en tanden verslindt.

Menselijke behoeften zijn dan ook wezenlijk maatschappelijk, sociaal en historisch bepaald. Behoeften en menselijk konsumptie gedrag vinden hun oorsprong in de wijze waarop en de verhoudingen waaronder het maatschappelijk produktieproces zich afspeelt. Een van de hoofdkenmerken van het huidige produktieproces is de v6r doorgevoerde arbeidsdeling en specialisatie, met name omdat de technologische ontwikkelingen de laatste decennia enorme stroomversnellingen kennen. Wil de mens zich handhaven dan moet hij zijn bestaansmiddelen verdienen en daarvoor heeft hij dus fundamenteel de anderen nodig om het voorwerp van zijn behoefte te produceren. Het wezen van de eenheid, die ik hierboven psycho-somaties-sociaal noemde, de mens, is dan ook een sociale verhouding. Verhoudingen zijn echter steeds aan dingen gebonden en verschijnen als ding, als lichaam. Maar neem bv. de economische theorieën, deze handelen niet over dingen maar over verhoudingen tussen mensen. Verhoudingen tussen mensen op hun beurt, worden gevormd door de klasse-positie die mensen in de klassen-maatschappij innemen. Ook de mens is dus niet een ding, maar een sociale verhouding die steeds weer aan gedrag of gedragswijzen gebonden is en als zodanig verschijnt. De huidige westerse maatschappij, die specifieke sociale structuren kent, kan dan ook, allen blijven bestaan wanneer zij funktioneert binnen het kader van haar bijzondere structuur, in casu een hoog ontwikkelde kapitalistische structuur. De leden van deze samenleving dienen zich zodanig te gedragen dat zij in staat zijn te funktioneren zoals dat door het maatschappelijk bestel en haar verhoudingen geëist wordt. Steeds weer echter zijn er individuen en/of groepen die hun gedrag laten bepalen door een bewuste beslissing het sociale gedragspatroon, zoals dat gevormd wordt door de tijd waarin het maatschappelijk bestel funktioneert, niet te volgen. Op een bepaald moment vormen die mensen een reële bedreiging voor het funktioneren van het geheel van een samenleving binnen de huidige kapi-

talistische machtsverhoudingen en het is dan dat de tolerantie ophoudt en de onderdrukking naar boven komt. Het controle-apparaat moet reageren met het oog op de zogenaamde eisen van de burgers en de veiligheid in hun huizen en op straat. Het moet reageren om de legitimiteit van de staat te onderstrepen- de politie handelt uit naam van de burgerij. Het moet reageren op pogingen de in de samenleving gevestigde principes voor de verwerving van goederen aan te tasten. Dit reageren is in de meeste gevallen greep en controle zien te krijgen op de maatschappij-bedreigende mensen: deze komen dan voor 'behandeling' in aanmerking. 'Behandeling' hier opgevat als een verzamelwoord voor de reacties van de samenleving op een gedrag dat als hinderlijk en/of gevaarlijk voor de maatschappij wordt beschouwd. De 2 belangrijkste officieel erkende behandelinstaties, psychiatrie (psychotherapie) en justitie, zien het isoleren van individuen als de heilzaamste methode om de patiënt, het als patiënt geëtiketteerde afwijkende individu of de als crimineel bestempelde persoon, te 'genezen', te 'resocialiseren', 'aan te passen', en 'her op te voeden' tot 'volwaardig lid van de samenleving' en dus tot weer uit te buiten arbeidskracht of-

als de behandeling niet lukt- tot levenslang chroniese patient. Sociale isolatie als techniek kenmerkt zich door het uit de specifiek eigen omgeving plaatsen van het individu om hem vervolgens in een omgeving te dwingen die hem vreemd is en waarin de keuze-mogelijkheden voor het eigen handelen tot een minimum teruggebracht zijn. De sociaal geïsoleerde mens is beroofd van zijn wezenskenmerk: sociaal contact, menselijke kommunikatie, dialoog met de omgeving. Met de isolatie als toestand, gaat afhankelijkheid gepaard. Wanneer afhankelijkheid in sociaal-isolement gehanteerd wordt als manipulatie van het deviante individu in een specifiek onderdrukkende structuur zoals een gevangenis, is dat des te meer een dehumaniserende (of trans-elykende) faktor.

Konkreet zien we de sociale isolatie in extreme vorm bij de hechtenis-situatie van de politieke gevangenen uit de Rote Armee Fraktion in West-Duitsland. De isolatie bestaat o.a. uit:

- 23½ uur per etmaal eenzame opsluiting in een cel met de cellen links, rechts; boven en onder leeg;
 - gebœeid luchten in eenzaamheid onder strenge bewaking, evenals bij het 1x per week baden;
 - verbod van deelname aan productieproces, kerkdiensten en andere gemeenschappelijke gebeurtenissen;
 - geen of beperkt gebruik van radio en televisie;
 - geen keuzemogelijkheid bij alle-daagse noodzakelijke dingen zoals voeding, kleding, ontspanning, lezen, bewegen, roken, drinken, gesprekspartner wie en wanneer men wil;
 - verbod van briefverkeer en andere post;
 - zeer beperkte bezoeks mogelijkheden en gesprekken die worden genotuleerd;
 - schriftelijke kontakten met advocat en worden officieel gecontroleerd, de mondelinge kontakten afgeluis terd, terwijl deze ongetwijfeld binnenkort ook volgens de wet beaakt zullen gaan worden;
 - gedwongen contact met het isolatie-instituut verbonden mensen zoals gevangenenbewaarders, politiefunktionarissen, artsen en verpleegkundigen.
- Kortom isolatie naar binnen en naar buiten, en voor het overige gestuurde kontakten.

Gevangenen worden afhankelijk van informatie, waarop ze op geen enkele manier greep hebben.

Kontrolle op die informatie is dus niet meer door hen zelf mogelijk waardoor onzekerheid, onstabili teit en ontworteling een logies gevolg zijn.

Dit zijn verschijnselen die het gevolg zijn van deze gedwongen sociale isolatie in deze specifiek, repressieve struktuur, die iemands persoonlijkheid fundamenteel aangrijpen.

Een belangrijke stroming in de huidige sociale wetenschappen, die sinds de tweede wereldoorlog ook in Europa steeds meer en steeds sneller terrein begint te winnen, het behaviorisme (de gedragsleer) gaat er vanuit dat onaangepastheid, ongewenst gedrag, vooroordelen, delinkwentie en andere gedragingen bestaan uit aangeleerde respons patronen en daarom ook potentieel te vermijden en of te veranderen zijn.

De sociale wetenschappen hebben in de loop van de tijd dan ook de nodige technieken opgeleverd die dit hersenspoelingsprogram, dit aanpassingsgevecht mogelijk maken. Met name de psychologische laboratoria aan de universiteiten van o.a. Hamburg, Utrecht, Montreal; Luzern en Pittsburg hebben zich hier specifiek op gericht.

DEPRIVATIE ALS UITGANGSPUNT

In Amerika is onlangs een experimenteel project in de federale gevangenis van Butner (North Carolina) beëindigd, welke beschouwd wordt als het prototype van een "showpiece" van gedragsmodificatie: het Special Treatment And Rehabilitatieve Training Project (start,). Zogenaamde special offenders werden aan het programma onderworpen: hun bewaarders hadden hun beoordeeld als trouble-makers die in sommige gevallen gebruik hadden gemaakt van geweld. Doelstelling van START was: het bewerkstelligen van veranderingen in gedrag en houding (attitude) in dat gedeelte van de gevangenisbevolking, dat chronies blijk gegeven heeft van de onmogelijkheid zich te onderwerpen aan de gevestigde regels; die aspecten van het menselijk gedrag veranderen die onaangepast zijn t.a.v. het leven in een gevangenis zowel als in de maatschappij.

Een program dus voor die enkelingen die er in geslaagd waren hun individualiteit en onafhankelijkheid te handhaven en die tevens andere gevangenen daartoe motiveerden.

Het START-program hield 3 fases in, die lek onderverdeeld waren in 9 nivo's van verschillende deprivatie-toestanden. Een aantal kriteria waren vast gelegd om naar een hoger nivo van minder gedepriiveerd worden te mogen doorstromen. De geselecteerde gevangene begon op het laatste nivo: in volstreckte isolatie zonder enig persoonlijk eigendom. Om te kunnen gaan douchen, roken, bezoek te mogen ontvangen, buiten de cel te mogen, een radio te mogen gebruiken, te mogen lezen, zakgeld ter beschikking te hebben, te kunnen deelnemen aan het productieproces in de werkplaats, kortom om meer privileges binnen de gevangenis muren te krijgen, waren expliciete kriteria opgesteld - toegeven aan de autoriteit van de bewaarders, taken die opgedragen werden uitoefenen zonder dat men daartoe overgehaald hoefde te worden, zonder tegensputteren instrukties opvolgen, de reglementen volgen geen stemverheffing in de komunikatie, geen grove taal, 'nee' als een antwoord aksepteren. Gezegend de bewustelozen want zij zullen worden binnengeleid in nivo 2!

Dit START-project heeft alle ingrediënten voor een 'wetenschappelijk' goed gedragsmodifikatie-systeem: een volledig deprivatie-stadium, zorgvuldig omschreven 'beloning-

en'. START is stopgezet onder druk van o.a. de publieke opinie, nadat in een aantal rechtszaken van behandelde gevangenen een en ander aan het licht gebracht werd.

Een ander projekt liep in Patuxent (Maryland) bij het Patuxent Institute for Defective Delinquents (1973).

Gevangenen in dit programma waren na gerechtelijke veroordeling door een psychiater gediagnostiseerd in een speciale kategorie als defective delinquents.

Omschrijving daarvan is als volgt:

- ze worden niet echt een groeps lid;
- kunnen niet in een team werken;
- hebben geen sterke loyaliteit jegens hun land, hun familie, jegens wie dan ook;
- nauwelijks in staat tot affectieve relaties;
- raken geïnvolveerd in vele affaires met vrouwen, meerdere huwelijken;
- latente vijandigheid die zich op vele manieren manifesteert; oorlog tegen de maatschappij, vinden daar grote bevrediging in;
- rusteloos;
- worden vaak drop-outs;
- voortdurend in konflikt met onderwijzers en autoriteiten.

In Patuxent verschilt alleen de doelstelling van START. De gevangenen worden gevormd tot gehoorzame mensen en passiviteit op dezelfde manier waarbij weer uitgegaan wordt van een zeer strenge deprivatie-toestand.

Het aan mensen onthouden van interaktie met de omgeving, het onthouden van de middelen om aan primaire levensbehoeften te kunnen voldoen, maakt hen volslagen afhankelijk van die omgeving, die hen vijandig gezind is. Deze manipulatie-basis, deprivatie, dwingt de mens tot het opgeven van de eigen individualiteit om zich zelf als soort in stand te kunnen houden.

SENSORISCH

De menselijke zintuigen nemen in eerste instantie veranderingen in de omgeving waar. Ze worden gevoed door de konstante opeenvolgende omgevingsveranderingen.

De waarneming, de registratie en het aan de hersenen doorgeven van deze veranderingen, zodat het lichaam daar adequaat op reageert, is de fysiologische funktie van de zintuigorganen in waak-toe-

stand.

Bestaan er in de omgeving echter geen prikkels die door de zintuigen kunnen worden waargenomen en geregistreerd, dan worden de zintuigorganen in de loop van de tijd lamgelegd.

Zoals langdurige onbeweeglijkheid leidt tot 'slapen' van de spieren, gewrichtsverstijving en vervorming van het bottenstelsel (gevangenen die in tijgerkooien in Zuid-vietnam opgesloten waren zijn daarvan afschuwelijke voorbeelden), zo leidt de deprivatie van de zintuigen tot desintegratie en extreme desorientatie van het individu.

Sensoriese deprivatie is een foltermethode die bestaat uit een drastiese beperking van zintuigelijke waarneming, waarmee de mens zich in zijn omgeving oriënteert: dus een isolatie van de omgeving door uithongering van de zien-hoor-smaak- en tastorganen.

De zintuigen die gedepriveerd worden, worden bijzonder ontvankelijk voor minimale veranderingen in de omgeving, als ze nog niet afgestorven zijn, en veroorzaken door deze kleine veranderingen overgeproportioneerde signalen in de hersenen.

Dit uit zich in 'abnormale' reacties van angst, vreugde, of woede.

In ieder geval leidt de kunstmatig geschapen situatie van desoriëntatie van het individu door sensoriese deprivatie, na kortere of langere tijd tot reacties op omgevingsprikkels die buiten de normale verhoudingen vallen.

Enkele uitspraken van politieke gevangenen die in strenge isolatie waren en van proefpersonen in wetenschappelijke experimenten met sensoriese deprivatie spreken voor zich:

"De stilte produceert in de oren een gevoel alsof het trommelvlies uit puur verlangen naar geluid, naar buiten uitstulpt."

"Op het ogenblik heb ik het gevoel alsof mijn lichaam vervormd is; dat er boven mijn navel ergens het lichaam afgekneeld wordt en dat het deel daaronder angstvallig verdikt."

"Ik heb het gevoel alsof er een explosie in mijn hoofd plaatsvindt, alsof mijn schedel gaat openbarsten."

"Bezoeken laten niets achter; een half uur daarna kan men alleen nog maar mechanies reconstrueren of het bezoek vandaag of vorige week geweest is."

De 2 in Duitsland werkende sociaal-wetenschappers Gross en Svab die zich in Hamburg met sensoriese deprivatie-onderzoekingen bezig houden schreven in 1967 in hun manuscript. 'sociale isolatie en haar justitieel-psychologische aspecten' dat de deprivatie-konditie een belangrijke rol speelt als het gaat om heropvoeding van individuen omdat de eenzijdige afhankelijkheid en manipulatie het proces van heropvoeding effectief beïnvloeden kan. In hun onderzoek met piloten als proefkonijnen werd de isolatie geoperationaliseerd als 'gebrek aan de mogelijkheid om de realiteit zelf te onderzoeken en te controleren en de verminderde mogelijkheid direkte hulp van buitenaf te krijgen'. In eerste instantie leidt dat tot onrust- en angstgevoelens en een zekere mate van agressiviteit.

Het heropvoeden wordt mogelijk gemaakt omdat de proefpersoon enkel nog maar een relatie heeft met de proefleider die hem informatie opdringt, en dat dan in een sensoriese deprivatie-toestand waardoor de proefpersoon aan belangrijkheid toeneemt, juist omdat deze de werkelijkheid niet zelf kan controleren.

ISOLATIE IS MOORD

De toegenomen, misvormde gevoeligheid voor iedere kleine omgevingsverandering, gekoppeld aan een sterk verminderd waarnemingsvermogen voor het onderscheiden van kwaliteiten in deze omgevingsveranderingen, leidt tot een over-intensief bezig zijn met het eigen 'ik', de eigen individualiteit. Verdere gevolgen van sensoriese deprivatie kunnen zijn het optreden van hallucinaties (dingen zien die er niet zijn), autoskopiese symptomen (bewegingen waarnemen die er niet zijn) en storingen van stofwisselingsprocessen en ander li-

chamelijk functioneren. Uit het samengaan van de toenemende desoriëntatie, angst, onlust, onrust, agressie, op het eigen ik gericht zijn, overgeproportioneerde signalen in de hersenen, versterking van honger- en dorstgevoelens, onregelde slaapbehoefte en meer urineringsdrang, blijkt de verwoesting van de identiteit van het individu. Onder deze mens-vijandige kondities van isolatie en zintuig-prikkel-roof kan manipulatie en beïnvloeding mogelijk worden. Het menselijk organisme is niet opgewassen tegen de kunstmatig geschapen toestand van zintuig-lamlegging

De Britse 'security forces' maken gebruik van sensoriese deprivatie-folter technieken op Noord-Ierse politieke gevangenen.

Daar betekent het: gedurende de tijd voorafgaande aan de verhoren (soms dagen lang) krijgen de gevangenen een kap over het hoofd waardoor geen visuele input mogelijk is, konstant gebruik van een geluidsmachine die 'witte ruis' (kontinu sissend geluid) produceert, lange perioden van onbeweeglijkheid in een stand waarbij de benen gespreid zijn en men voorover moet leunen tegen de muur waartegen alleen de vingertoppen geplaatst mogen worden, weinig of geen eten en drinken, het gedwongen dragen van verscheidene maten te grote overalls, deprivatie van slaap dagen achter elkaar.

De kap, de white noise, de onbeweeglijkheid en de overalls veroorzaken visuele, auditieve kinestetische en taktile deprivatie effecten, terwijl het gebrek aan voedsel, vocht en slaap de hersen-functies aantasten bij gebrek aan zuurstof en suiker. Daarenboven verstoren de kap over het hoofd het tekort aan vocht en voedsel en slaap het normale lichamelijke stofwisselingsproces.

Resumerend kunnen we over de Britse folterpraktijken van deze vorm van sensorische deprivatie zeggen dat er ernstige effecten door ontstaan, zowel fysiek als mentaal. De effecten houden in: onvermogen tot concentratie, desintegratie van logiese denkpatronen die tot onmiskenbare hallucinaties leiden, horen

zien en voelen van dingen die niet aanwezig zijn. De kap over het hoofd, het 'Hooding' veroorzaakt onevenwichtigheid in de verhouding zuurstof-koolzuur in de lucht die wordt ingeademd, hetgeen geestelijke verwarring veroorzaakt. Het tegen de muur geleund zijn met de benen gespreid en slechts de muur aanrakend met de vingertoppen is bijzonder pijnlijk, vooral als dat gepaard gaat met slaan, en veroorzaakt behalve extreme vermoeidheid, gezwollen polsen en enkels en een verminderde bloedcirculatie.

De Tote-Trakt (doodlopende vleugel) van de Justizvollanstalt Hannover is één van de ruimten, waar politieke gevangenen van de RAF in kunstmatige sensorische deprivatie-kondities vastgehouden zijn (isoleerafdeling voor besmettelijke ziekten).

Ook de gevangenis van Köln-Ossendorf kent zo'n dode-vleugel, waar o.a. Ulrike Meinhof en Gudrun Ennslin maandenlang in extreme hechtenis zaten.

In Keulen is de Tote-Trakt eigenlijk de psychiatrische afdeling voor observatie waar de eenzaam opgesloten gevangenen hermeties afgesneden worden van hun relatie met de omgeving en van het spaarzame contact met anderen.

Ulrike en Gudrun werden in afzonderlijke cellen geplaatst en de omliggende cellen van de gehele verdere afdeling bleven leeg zodat geen enkel geluid dat op menselijk verkeer duidde tot hen door kon dringen.

Bij deze auditieve deprivatie kwam dan ook nog de eentonigheid van wit geschilderde muren en de witte inrichtingsvoorwerpen in de cel.

Platen aan de muur waren verboden, daglicht kon slechts

spaarzaam in de cel doordringen vanwege extra ingebouwd vliegengaas bij het kleine hoge venster.

Het zien van kleuren en bewegingen werd systematies verhinderd, ook o.a. door de 5 meter hoge muur die om het gehele complex gebouwd is.

In Berlin-Tegel kent de isoleercel voor de RAF gevangenen de volgende kenmerken:

- de toegangsdeur naar de gang waar de cel ligt is van staal sluit hermeties alles af en heeft geen kijkgat;
- volkomen gladde wanden;
- tv-camera's achter pantserglas boven de deur;
- tl-verlichting (alleen van buitenaf te bedienen) achter pantserglas;
- vensterluiken die gebarricadeerd zijn, daarachter klapvenster en daar achter pantserglas dat met een sleutel afgesloten kan worden en door de gevangene niet geopend;
- verwarming en verkoelingsapparatuur, ingebouwd in de celwand, die vanuit de cel ernaast bediend kunnen worden, waarmee de temperatuur van -20 tot + 60 graden Celcius kan worden geregeld,

vergelijken we deze hechteniskondities met de camera-silens-kondities, waarmee sensorische deprivatie-onderzoeken gedaan worden dan is de overeenkomst wel duidelijk.

De camera-silence van de sociaal wetenschappelijke onderzoekers Hobb en Scott depriveerde de proefpersonen

van grote stukken zintuigelijke waarneming, om hen mentaal te kunnen beïnvloeden.

De proefpersonen waren studenten psychologie, bij wie een relatief negatieve attitude bestond tegenover spiritualisme. Zij werden in geluid-geïsoleerde cellen eenzaam 'opgesloten' en kregen een bril op die slechts diffuus licht doorliet. Dagenlang werd iedere relatie met de omgeving verhindert. Gedurende het hele experiment, met uitzondering van de tijd dat de studenten aten of naar het toilet gingen, waren hun handen in dikke wollen wanten gestopt en daaromheen werden kartonnen kokers gedaan, van elleboog tot vingertoppen, waardoor nauwelijks bewegingsmogelijkheid toegelaten werd in de gewrichten en de tastzin zeer begrensd was. Het hoofd werd omgeven door een U-vormig stuk schuimplastic waarin een koptelefoon geplaatst was die voortdurend geruis voortbracht.

Daarenboven was er in de cel ook nog een maskerend geluid en geruis van de verwarmingsapparatuur waardoor nog meer de hoorzin gereduceerd werd. Proefpersonen wisten niet hoelang ze in de cel waren of hoe lang ze daarin nog moesten blijven. De bevrediging van alle behoeften (eten, praten en toilet) liepen via de proefleider.

In deze situatie, onder deze kondities van isolatie en deprivatie, werden de proefpersonen van tijd tot tijd blootgesteld aan enige stimulatie: propaganda over spiritualisme.

De resultaten van het experiment wезen uit - de proefpersonen waren aanzienlijk toleranter ten aanzien van spi-

ritualisme dan voor de behandeling. Alhoewel zowel in experimentele als in reële gevallen, de schadelijke gevolgen van isolatie en deprivatie steeds weer aangetoond kunnen worden, blijkt echter de heropvoeding, de mentale beïnvloeding van de politieke gevangenen in een door justitie gewenste richting, te mislukken.

De door justitie ingeslagen weg met behulp van de sociale wetenschappen is nu die van de psychologische oorlogsvoering. Dat betekent dat de anti-imperialistische strijd, die ook door de gevangenen in de gevangenissen voortgezet wordt, en de doelstelling van de revolutionairen in een sfeer getrokken wordt, van acties en daden van a-sociale, dol geworden individuen, die hersenschimmen najagen; niets ontziend en gevaarlijk voor iedere burger er op los schietend: gewone gek geworden criminelen dus.

Dit gebeurt middels leugens, hetzes en manipulaties zoals het bericht als zou Ulrike Meinhof zelfmoord begaan hebben omdat haar kinderen haar op moederdag niet in de gevangenis bezochten, en zij toch al in een wat neerslachtige stemming verkeerde omdat er onenigheid zou bestaan binnen de groep RAF-gevangenen.

Het doel van deze psychologische aanvallen op de RAF is, het volk tegen hen op te hetsen, de RAF van de bevolking te isoleren want de praktijk van de revolutionaire strijd van de RAF kan de bevolking laten zien dat niet het volk van de staat, maar de staat van het volk afhankelijk is,

dat de politie er niet is om het volk te beschermen tegen misdadigers maar de maatschappelijke orde, het imperialisme te beschermen tegen het volk en dat de revolutionairen niet tegen maar vóór het volk strijden.

In maart 1973 schrijft G. Nass al in het Zeitschrift für Strfvollzug: "Door hersenspoeling kan de resocialisering niet worden bereikt. Anarchisten zijn volgens hun karakterstructuur fanatici. Aan die structuur valt niets te veranderen, wel kan men de kracht van het fanatisme, die hartstochtelijke toewijding en een niets ontziende inzet voor een idee ten gevolge heeft of op verstandige doelen richten." Dat "op verstandige doelen richten" dient volgens Nass te gebeuren door gevangenisfunctionarissen die: "verstandelijk niet de mindere zijn van de anarchisten, standvastig zijn in hun opvattingen en vertrouwd zijn met de intellectuele grondslagen van het anarchisme."

Andere mogelijkheden om het terechte folterverwijt te ontlopen, maar toch greep op hun gangen te krijgen, worden afgewogen door prof.dr W. Rasch in zijn artikel: "Haftbedingungen von politischen Gefangenen" (1975). Hij onderscheidt 3 methoden:

- volledige integratie van de politieke gevangenen met de andere bewoners van de gevangenis.

Dat in dit geval politieke agitatie van de politieke gevangenen bij de anderen succes zou hebben, lijkt hem niet erg waarschijnlijk gezien de mentaliteit van het overgrote deel der 'inzittenden'.

- "Kleingruppenlösung: Häftlinge die wegen politisch motivierter Taten einsitzen, werden mit einigen ('normalen') Gefangenen zusammengelegt, auf die strengen Kontrollmassnahmen ausgedehnt werden".

Rasch heeft echter gevangenen onderzocht die in zulke 'Kleingruppen', ondergebracht waren (15 gevangenen), maar moest konkluderen dat dat de oplossing ook niet is).

- blijft over het bij elkaar opsluiten van politiek gemotiveerde gevangenen in een afzonderlijke gevangenis of aparte gevangenisafdeling, in groepen van ten minste 15 personen.

Deze derde mogelijkheid lijkt Rasch de beste:

1) vanwege de praktische haalbaarheid en
2) vanwege het doel van de straf volgens par.2 VdZG, den Gefangenen zu befähigen, ein Leben ohne Straftaten zu führen und der Schutz der Allgemeinheit.

Dat justitie naarstig zoekt naar andere detentecondities dan volstrekt isolatie en zeer ernstige vormen van sensoriese deprivatie kent een minstens tweeledig doel: folterverwijten van de publieke opinie ontlopen enerzijds, anderzijds het reële gevaar dat de RAF vorm voor de imperialistische orde, vernietigen.

De resultaten van de folter liegen er niet om.

Op 14 maart 1977 schrijft Dr. Henck (gevangenisarts in Stuttgart-Stammheim) aan de advocaat Karl-Heinz Weidenhammer, "mit der Gelegenheit zur Stellungnahme zum Gesundheitszustand bis 25-3-1977", dat Andreas Bader, Gudrun Ensslin en Jan-Carl Raspe qua gezondheidstoestand in zijn algemeenheid er op achteruit gegaan zijn.

Deze uitspraak en de volgende zijn gemaakt op grond van hun uiterlijk.

"Het is aan te nemen dat bij alle drie de gevangenen verlaagde bloeddruk bestaat die negatieve uitwerkingen heeft t.a.v. het lichamelijk en psychies functioneren, zoals bv. snelle lichamelijke en geestelijke vermoeidheid, neiging tot hoofdpijn, duizelingen, koude handen en voeten, concentratiestoornissen. Alle drie de gevangenen klagen over storingen bij het zien (oogklachten)".

Verder schrijft Dr. Henck dat "na de deskundigenberichten van de heren professoren Ehrhardt van 29-10-1975, Mende van 29-10-1975, Müller van 3-11-1975 en Rasch van 7-11-1975 er

nu bijna 18 maanden verstreken zijn zonder dat er iets veranderd is aan de omstandigheden waarin de gevangenen verkeren waardoor ongetwijfeld geen verbetering van het geestelijk functioneren het gevolg is".

Daarom beveelt hij de aanwijzingen van bovengenoemde heren nogmaals nadrukkelijk aan:

vermeerdering van de sociale contacten, verruiming van alle mensen-menselijke contactmogelijkheden, verandering van de hechteniskondities met de mogelijkheid van grotere sociale interactie.

Katharina Hammerschmidt is dood, Holger Meins is dood, Stegfried Hausner is dood en Ulrike Meinhof is dood. Becker, een van de voormalige verdigers van de RAF-gevangenen die nu zelf ook gevangen zit, drukte het op een in Hamburg gehouden teach-in in mei 1973 aldus uit:

"Bij politieke gevangenen, en dat betekent een oppositie die bewust het verzet tegen dit anti-menselijk systeem praktiseert en zich daarmee identificeert, kan het doel van de resocialisering in het kapitalisme niet bereikt worden, zonder hen totaal te breken."

Isolatie en deprivatie hebben als doel: vernietiging van het politieke bewustzijn waarvan de inhoud kollektiviteit, solidariteit is.

Daarom kan de isolatie-folter het politieke bewustzijn niet vernietigen zonder de persoon prakties te doden, de persoon van de strijder zelf.

TOESPRAAK OP DE HONGERSTAKING- BAKKER-SCHUT (advo)

De rol van de B.R.D. sinds W.O.II. Het is duidelijk, daar zijn talloze onderzoeken naar gedaan, dat de B.R.D. in wezen een schepping is van Amerika. Na W.O.II, een scheping tegen het communisme. Dat kun je zien, zowel politiek als militair (NATO) als economies. Geweldige injecties in de B.R.D. Het Marshallplan, wat zogenaamd werd beschouwd als een plan om de bevolking te redden van de hongersnood, was in wezen erop gericht om Europa, en met name de B.R.D. als het anti-kommunisties bolwerk in Europa overeind te helpen, als bolwerk. Dat is op allerlei manieren gebeurd. Eén van de belangrijkste facetten daarvan zie je tijdens de Vietnam-oorlog, waarbij de B.R.D. als de logistieke basis funktioneerde voor de V.S., naar de Vietnam-oorlog toe. Alle soldaten werden eerst naar Duitsland vervoerd. De logistiek werd in Duitsland georganiseerd, wat werd gedaan met absolute medewerking van de Bondsrepublikeinse regering. Eerst de Grosse Koalition en daarna de regering van Willy Brandt. Dat was het moment, ik heb het nu over het begin van de jaren '70, waarbij de eerste aanslagen van de RAF begonnen. Ik heb zelf vaak gemerkt dat men nog niet eens weet dat de eerste guerilla ontstond eind jaren '60, begin jaren '70. De eerste grote aanslagen, het zogenaamde Meioffensief in 1972, werd gericht door de guerilla in Duitsland tegen de Amerikaanse legerbases in West-Duitsland. Tegen de geheime dienstcentrum in Frankfurt, tegen het Luchtmachtcentrum in Heidelberg. Waar doden zijn gevallen, een grote chaos aangericht, waar een computer half is vernield. Een computer van waaruit de aanvallen in Vietnam door de V.S. gecoördineerd werden. Dat waren de aanvallen tegen Heidelberg, Frankfurt. De kommando-verklaringen die in 1972 werden gepubliceerd, natuurlijk niet in de burgerlijke pers, maar waar toch langzamerhand toevan menigeen kennis van heeft kunnen nemen, zijn kommando-verklaringen geweest die in allerlei andere vormen rond hetzelfde thema eigenlijk zijn gekopieerd sindsdien. 1975 : de bezetting van de ambassade in Stockholm ter bevrijding van de gevangenen, 1977 : die drie akties: Buback, Schleyer en Ponto en daarna de aanslag op NATO-generaal Haig, 1981 Rammstein enz, tot en met de laatste aanslagen. De reactie van de staat is steeds geweest : dit zijn gewone misdadigers, we zullen ze ook op een gewone manier behandelen. D.w.z.: gewoon als delinquenten, punt uit. Wat hield die normale reactie in, sinds 1970 ? Dat was in eerste instantie, en dat weten we zo langzamerhand, een voortdurend en zeer extreem isolatieregime van de gevangenen. Er is hier al vermeld, het laboratorium in Hamburg deed toen al een isolatie-onderzoeksprogramma. Het SFB-150 Programma, waarover veel dingen overbekend zijn geworden en waaruit heel duidelijk bleek dat dat isolatieprogramma, zogenaamd psychologies onderzoeksprogramma wat verder alleen maar wetenschappelijk was, in direkt contact stond met de behandeling van de gevangenen van de RAF vanaf 1970. Want nogmaals: dat isolatieregime is niet nieuwe, is niet van de laatste jaren, is konsekwent vanaf 1970 aangewend. Herold, directeur van het Bundeskriminalamt, ik geloof dat hij bij ons zoiets zou heten als chef

van de informatiedienst, maar het is eigenlijk niet vergelijkbaar, nog niet zeg ik, die zei in juli 1972 toen hij werd geconfronteerd met het feit dat de gevangenen uit de RAF überhaupt niets zeiden over de akties: "Er praat altijd, er praat altijd iemand, dat was al bij de apostelen van Jezus zo." Dat is waar het hele programma in eerste instantie op gericht is geweest. Via hersenspoeling, ondersteund door dat isolatieprogramma in Hamburg om de gevangenen ertoe te kunnen brengen dat ze zouden gaan praten en dat ze daardoor de guerilla zouden kunnen oprollen. Het is eigenlijk, als je het programma wilt samenvatten, dat het eigenlijk om 2 dingen gaat. Het uitgangspunt van het hele programma van meet af aan is geweest : meewerken of vernietigen. Daar tussen ligt niets. Medewerking of vernietiging. Er is trouwens kort geleden, een jaar terug, heel duidelijk ook gezegd door rechters uit Keiserslauten toen het ging om berechting van mensen die terecht stonden omdat ze "parolen" heet dat in het Duits, ik weet niet hoe ze dat hier noemen, maar in ieder geval spreken aan de Autobahn met verfspotten, dat de detentie voornamelijk wordt bepaald door "fehlende Kooperationsbereitschaft" (ontbrekende bereidheid om samen te werken) van de gedetineerde. De fehlende Kooperationsbereitschaft valt nauwelijks te bepalen. De keuze tussen samenwerking of vernietiging heeft ook al vanaf 1970 t/m pogingen tot moord waarna hele duidelijke moorden die uitwerking gehad. Paar voorbeelden uit de geschiedenis : Begin 1974 overleed Catherine Hamerschmidt als één van de eerste gevangenen uit de RAF door een tumor. Een tumor die al in augustus 1973 uit foto's bekend had kunnen en moeten zijn. Misschien ook was. Niet behandeld is geweest. Pas in november 1973 werd ze opgenomen, te laat en stierf. Dan krijg je in november '74 tijdens de derde grote hongerstaking tegen de isolatie de dood van Holger Meins, waarvan vast is komen te staan dat hij systematies te weinig voeding heeft gekregen tijdens die zogenaamde dwangvoeding die erop gericht was om hem te laten overleven. Dan krijg je mei '75 Siegfried Harzler, ik weet niet of jullie die naam kennen. Een kommandolid uit het kommando dat de ambassade van Duitsland in Stockholm bezette om de bevrijding van de gevangenen te bereiken. Siegfried Harzler werd in Stockholm zwaargewond. De Zweedse artsen hebben gezegd dat hij "transportunfähig" was, niet in staat om vervoerd te worden. Desondanks is hij vervoerd naar de B.R.D., opgenomen in de gevangenis in Stammheim. Hij heeft nog gevraagd, blijkt naderhand, naar zijn advocaat.

Die wist van niets. Hij heeft daar geen mediese verzorging gekregen, terwijl hij zware brandwonden had en hij is daar gestorven. Dan krijgen we mei 1976, Ulrike Meinhof. Ulrike Meinhof had natuurlijk al een hele specifieke positie in de beeldvorming van Duitsland omdat ze werd opgeblazen tot één van de leiders van de RAF. Ze hebben haar vele maanden lang, één keer 8 maanden achter elkaar, in Totentrakt gezet. Dus echt sensories gedepriveerd. Volstrekt onvoorstelbaar: geen enkele mogelijkheid tot communicatie, geen enkel verschil verschil tussen dag en nacht. Ze hebben haar daarmee niet kunnen breken. Toen dat bleek hebben ze geprobeerd via een onderzoek naar

haar toerekeningsvatbaarheid een hersenoperatie bij haar te doen plaatsvinden met de uitdrukkelijke bedoeling, wat naderhand bleek, haar als psychies wrak ten tonele te voeren. Daar was toen nog de liberale publieke opinie, die er toen nog was en nu volstrekt verdwenen is. Er was voldoende publiciteit geweest om dat te verhinderen. Kortom zij was verder niet te breken en zij is mei 1976 omgebracht. Op een tijdstip wat vrij belangrijk was omdat er op dat moment in het proces in Stammheim tegen Andreas Baader, Meinhof, Ennslin en Raspe de situatie bestond dat, wat de B.R.D. heel duidelijk wist, de B.R.D. zelf in de beklagdenbank dreigde te komen. Over de dood van Ulrike Meinhof hoef ik niet veel te zeggen. Ik hoef alleen te verwijzen naar een boek wat is gepubliceerd n.a.v. het rapport van een onderzoekscommissie naar de doodsomstandigheden van Ulrike Meinhof. Hieruit blijkt ongelooflijk duidelijk dat daar zeer bewust door de regering alles achter elkaar is geprobeerd, en voor een deel met succes om alle onmogelijke dingen die daar gebeurd zijn onder tafel te vegen. Dan krijgen we 18 oktober 1977. Daar hoef ik niet veel over te zeggen, daar weten de meeste mensen toch iets van. De nacht waarin de moord op Baader, Ennslin en Raspe plaatsvond en de mislukte moord op Müller. Hoewel haar verhaal tot op de dag van vandaag door niemand serieus genomen wordt en ook weer onder tafel is geveegd. Alhoewel zelfs het boulevardblad Stern sinds de laatste paar jaar al publiekelijk twijfelt aan de officiële versie : zelfmoord.

Het is de combinatie van parallelle en volkenrechtelijke ontwikkelingen (die altijd achter de feiten aanlopen) geweest, die ertoe heeft bijgedragen dat, vanaf 1977, die eis verkeerd begrepen wordt. Deze eis is opgesteld zo van : O.K. wij eisen niet de status van krijgsgevangens'hap, wij vragen niet om het recht om als krijgsgevangenen behandeld te worden. Nee, wij worden behandeld als Krijgsgevangene. Alleen zonder de bescherming die daar bij hoort. Wij worden behandeld als gijzelaars, dat zie je bij elke aktie. Bijvoorbeeld in 1977, zodra er een aktie buiten was, werden de gevangenen afgesloten, kregen ze "Kontaktsperre". Ze mochten zelfs de advokaten niet meer spreken. Weken, wekenlang, zolang dat aan het eind van die periode van Kontaktsperre, de gijzelaarsperiode, de gevangenen inderdaad dood bleken te zijn.

-MANIFESTATIE/UTRECHT

Dat is dus een behandeling als krijgsgevangene, als gijzelaar, zonder de bescherming die die daar bij hoort, waarop men recht heeft krachtens de Konventie van Geneve, waarop men zelfs positief rechtelijk, recht kan doen gelden. Alhoewel dat natuurlijk, net als in Israel en in Zuid Afrika afgedwongen moet worden. Er is ook geen sprake van dat het recht gegeven zal worden. Er is ook geen sprake van dat de gevangenen vragen om medelijden of dat ze zeggen dat ze het recht moeten, die status moeten hebben. Nee, daar wordt om gevochten. Ze vechten voor hun overleving, dat is al gezegd. En het wordt nu vertaald in Duitsland, dat je toch de gevangenen het recht moet geven om zich van het leven te beroven, via de hongerstaking. De meest geperverteerde manier waarop je met dit soort zaken kunt omgaan. Ze vechten voor hun overleving, voor hun politieke identiteit. Alleen is het paradoxale dat het enige wapen, dat ze in dat gevecht hebben, hun leven is.

Samenwerking of vernietiging.

Sinds '73 zijn er mediese specialisten geweest in Duitsland die in rapporten heel duidelijk hebben gemaakt dat de manier waarop dat detentieregim werd geëffektueerd betekent dat men bezig was met een vernietigingsprogramma. In 1975 zijn er door rechtbanken mediese deskundigen benoemd, een aantal in getal. Dat was nodig i.v.m. een wetwijziging waardoor er mensen berecht konden worden zonder in de zitting aanwezig te zijn als ze niet in staat zouden zijn het proces te volgen. Inzet van dat onderzoek was: is het hun eigen schuld dat ze niet kunnen of ligt het aan het isolatieregim. Er zijn in die benoemingen van die deskundigen, alle deskundigen die door de verdediging naar voren zijn gebracht afgewezen. Er zijn dus allemaal betrouwbare medici benoemd, althans voor de rechtbank betrouwbare medici. Die zijn allemaal tot een eenduidig oordeel gekomen: de reden dat deze mensen niet in staat zijn om op een behoorlijke manier het proces te voeren komt door het isolatieregim.

Eén van de door de rechtbank benoemde deskundigen heeft zelfs met zoveel woorden gezegd, en dat was heel dapper toen: "Isolation ist ein Form der Folter".

En deze manier van folteren is in 1975 door het Duitse Hoge Gerechtshof afgezegd als een manier van detentie die kan. Dat werd gekonstateerd in dat besluit. Je moet je dus voorstellen, dat is een rechter, de hoogste rechter in Duitsland. Ze stellen ten eerste vast dat er isolatie is in '75 terwijl dat altijd ontkend was en nog steeds ontkend wordt dat er isolatie toegepast wordt. Ze stellen vast dat er een isolatieregim wordt toegepast. Vervolgens stellen ze vast, waar ze niet onderuit konden gezien de rapporten van die mediese deskundigen, dat isolatie tot ernstige schade van de gezondheid leidt en uiteindelijk tot de dood, op welke manier dan ook.

wat er staat, als je tenminste de informatie die er bestaat kunt laten doordringen, de folter te legitimeren. Ik denk dat dat heel bijzonder is. Dat is punt één. Twee is denk ik dat men heel goed moet realiseren dat het niet iets is wat ontstaan is in de loop der jaren, maar dat het vernietigingsprogramma in de vorm van isolatiefolter al ontstond vanaf 1970, van meet af aan. Dat het een bestanddeel is geweest van de guerillabestrijding van meet af aan.

In die zin kom ik langzamerhand op de Conventie van Geneve. Er is van meet af aan oorlog gevoerd tegen gevangenen. En het doel van die folter is ook duidelijk. Al duidelijk vanaf 1972.

Ik herinner me een citaat dat ik hier ook heb opgeschreven van de staatssecretaris Ehme die toen chef van de geheime dienst was. Deze zei in de

Bondsdag in juni 1972 dat het belangrijkste was het volledig onsolidariseren van deze groep, de RAF dus.

Hen te isoleren van alle andere radikale meningen in dit land. Wat dat voor de gevangenen betekent is heel duidelijk vanaf 1970-1972. Het wordt consequent toegepast en dag in dag uit verscherpt. Verscherp de isolatie, afschermen tegen alle andere radikale meningen in dit land. Kennelijk zijn ze in al die 14 jaar er nog steeds niet in geslaagd om de afscherming tegen andere radikale meningen te bewerkstelligen.

Dan krijgen we de akties in '77: Buback, Ponto, Schleyer. Heel duidelijk kan worden gezien dat dit akties waren tegen 7 jaar isolatiefolter. Het is ook in 1977 voor het eerst in de hongerstaking die toen gehouden werd dat gezegd werd door de gevangenen:

we willen behandeld worden analoog aan de behandeling van krijgsgevangenen. Men moet zich realiseren dat er vóór die tijd al menige hongerstakingen waren geweest, vier, vijf. In die hongerstakingen is steeds als eis gesteld: wij willen geen "sonderbehandlung" (uitzonderingsbehandeling). Wij willen geen speciale behandeling, we willen behandeld worden zoals alle andere gevangenen.

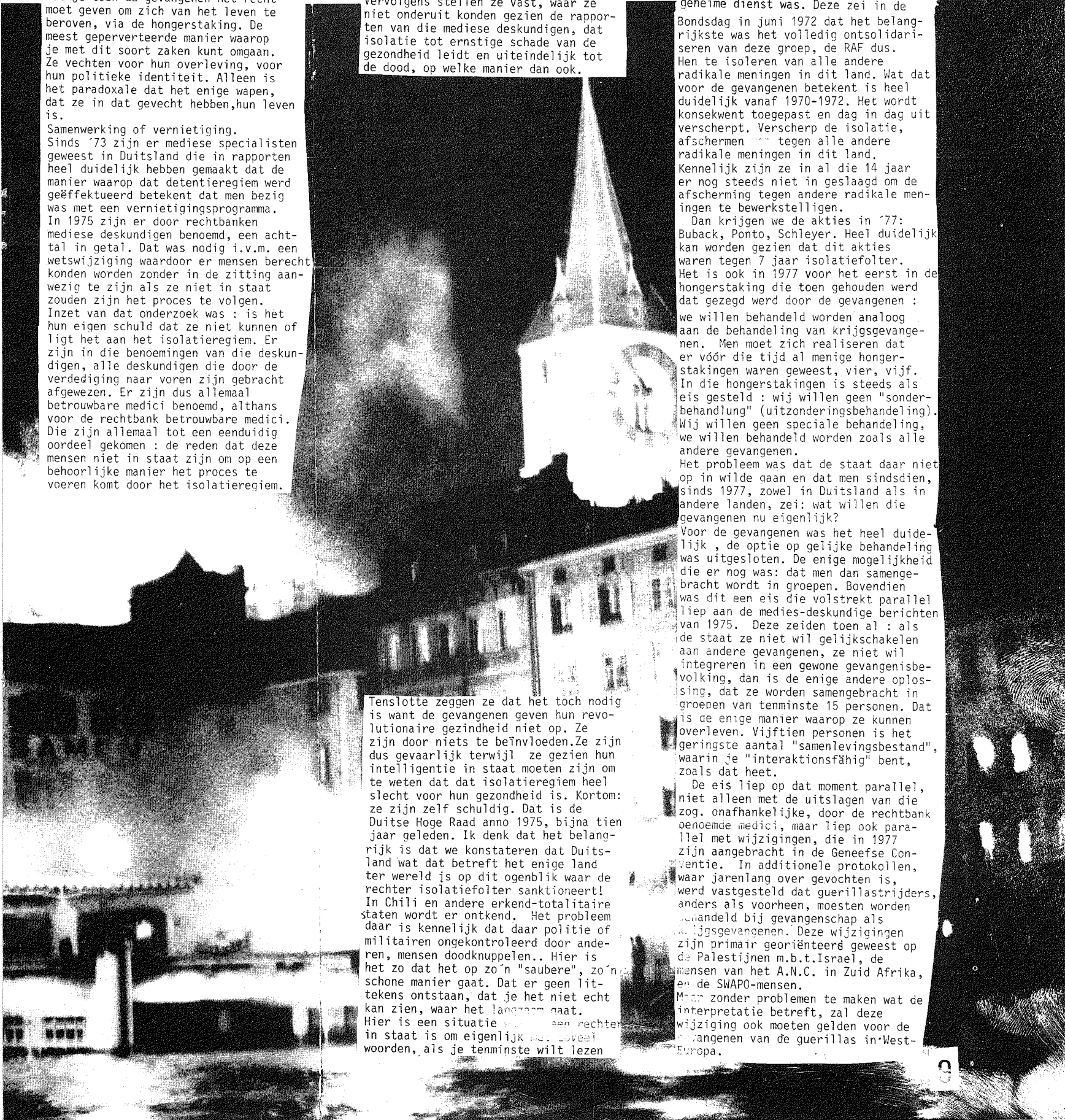
Het probleem was dat de staat daar niet op in wilde gaan en dat men sindsdien, sinds 1977, zowel in Duitsland als in andere landen, zei: wat willen die gevangenen nu eigenlijk?

Voor de gevangenen was het heel duidelijk, de optie op gelijke behandeling was uitgesloten. De enige mogelijkheid die er nog was: dat men dan samengebracht wordt in groepen. Bovendien was dit een eis die volstrekt parallel liep aan de medies-deskundige berichten van 1975. Deze zeiden toen al: als de staat ze niet wil gelijkstellen aan andere gevangenen, ze niet wil integreren in een gewone gevangenisbevolking, dan is de enige andere oplossing, dat ze worden samengebracht in groepen van tenminste 15 personen. Dat is de enige manier waarop ze kunnen overleven. Vijftien personen is het geringste aantal "samenlevingsbestand", waarin je "interaktionsfähig" bent, zoals dat heet.

De eis liep op dat moment parallel, niet alleen met de uitslagen van die zog. onafhankelijke, door de rechtbank benoemde medici, maar liep ook parallel met wijzigingen, die in 1977 zijn aangebracht in de Geneefse Conventie. In additionele protocollen, waar jarenlang over gevochten is, werd vastgesteld dat guerillastrijders, anders als voorheen, moesten worden behandeld bij gevangenschap als krijgsgevangenen. Deze wijzigingen zijn primair georiënteerd geweest op de Palestijnen m.b.t. Israel, de mensen van het A.N.C. in Zuid Afrika, en de SWAPO-mensen.

Maar zonder problemen te maken wat de interpretatie betreft, zal deze wijziging ook moeten gelden voor de gevangenen van de guerillas in West-Europa.

Tenslotte zeggen ze dat het toch nodig is want de gevangenen geven hun revolutionaire gezindheid niet op. Ze zijn door niets te beïnvloeden. Ze zijn dus gevaarlijk terwijl ze gezien hun intelligentie in staat moeten zijn om te weten dat dat isolatieregim heel slecht voor hun gezondheid is. Kortom: ze zijn zelf schuldig. Dat is de Duitse Hoge Raad anno 1975, bijna tien jaar geleden. Ik denk dat het belangrijk is dat we konstateren dat Duitsland wat dat betreft het enige land ter wereld is op dit ogenblik waar de rechter isolatiefolter sanktionneert! In Chili en andere erkend-totalitaire staten wordt er ontkend. Het probleem daar is kennelijk dat daar politie of militairen ongecontroleerd door anderen, mensen doodknuppelen. Hier is het zo dat het op zo'n "saubere", zo'n schone manier gaat. Dat er geen littekens ontstaan, dat je het niet echt kan zien, waar het langzaam gaat. Hier is een situatie waar een rechter in staat is om eigenlijk met zoveel woorden, als je tenminste wilt lezen

Verklaring over haar

van onze HOLLING HONGERSTAKING

Volgens sommige van jullie zou ik moeten ophouden. Waarom? Omdat ik nog maar zeven maanden in de bak hoeft te zitten, omdat het verzet erg zwak is, omdat het imperialistische systeem hier keihard is.?

Ik heb jullie het afgelopen jaar uitgelegd hoe het mij verder gaat, wat mij gelukkig maakt, welke weg voor mij de juiste is. Dat is geen tijdelijke keus.

Het is een keus die voortkomt uit mijn ontwikkeling, waar ik met veel vrees en veel angst, treurigheid en haat en woede mezelf doorheen gevochten heb, waarmee ik tegen die zwijnen gevochten heb.

Ze belooeren je, ze willen je veranderen, ze halen je spullen overhoop als ze dat willen; en alles met een penetrante vriendelijkheid, waar je je bijna niet aan kunt onttrekken, waarmee je hele persoonlijkheid dreigt te verzuipen.

Voor een deel was ik innerlijk verstart, door woede en haat, die ik tegen mezelf richtte. Echt, je moet apaties worden, je wil verliezen, je mag niet meer jezelf zijn in wat je wil: een door jezelf bepaald leven, een maatschappelijk leven, waar we gezamenlijk politieke discussies voeren, ons gezamenlijk verder ontwikkelen, duidelijk krijgen wat voor onszelf juist is, waar we tezamen kunnen liefhebben, lachen, strijden - hier een front maken tegen je afwijkende bestemming, ons niet tegen hun smerige praktijken verzetten.

Dat lukt je niet zomaar, dat kost heel veel inspanning, je telkens weer, elke dag, van jezelf moeten overtuigen tegenover hen die je elke dag weer tegenkomt. De keus om hier, in dit imperialistische centrum voor een zelfbepaald kollektief leven, voor onze politiek te strijden, is niet aan plaats of tijd gebonden, omdat het omdat het een principiële keus is, een doel om je van al hun normen en waarden te bevrijden, normen waarin je gedrukt wordt die slechts het kapitaal en het winstbejag dienen.

Doro heeft zich ook bij de hongerstaking aangesloten. Ze hoeft nog maar zes weken te zitten, maar dat is niet bepalend. Bepalend is het om elke minuut vanuit jezelf, vanuit je doel te handelen - de innerlijke vrijheid -, want buiten wacht je hetzelfde. Als we hier daadwerkelijk een revolutionaire kracht willen worden, houdt dat hier in dat we volledig met het systeem moeten breken en dat is alleen mogelijk met een strijd tegen hun imperialistische vernietigingsstrategie. En dan niet door een uitzichtsloze strijd, zonder te weten waar je naar toe wilt. Dat zou slechts een zinloos te hoop lopen zijn tegen hun imperialistische projecten, zonder dat daar een blijvend anti-imperialistisch verzet uit voortkomt. Alleen door heel bewust met een duidelijk doel binnen de continuïteit van de strijd te staan, en vandaar de praktijk te bepalen.

De continuïteit in de strijd kan alleen door ons ontstaan, door onze subjektieve keus om deze hele schijfzooi niet meer te willen verdragen, WIJ ZIJN HET die dit rotleven op zijn kop zullen zetten - niemand anders.

En dit revolutionaire proces zal keihard worden. Hoe meer we ze in de tang nemen, des te doller zullen ze om zich heen slaan.

Juist ook omdat de politieke kracht van deze staking ligt in het feit dat de strijd van meerdere groepen nu samenvalt doordat we hetzelfde doel hebben en doordat we de eenheid in de strijd willen.

Onze strijd heeft echter alleen volledig zin als hij samenvalt met die van alle strijdende revolutionairen in de wereld. Wij strijden in de internationale klassenstrijd, en die zwijnen zullen ondanks hun pogingen tot isolering van degenen die voor hun bevrijding vechten niet winnen.

In dit revolutionaire proces van BEVRIJ-DING en KONTRA-REVOLUTIE moet ieder voor zich zelf uitmaken vanuit welke opstelling men strijden wil, vanuit welke opvatting men samen met ons strijden wil.

Ik heb alles nu bewust vanuit de subjektieve kant ontwikkeld, want je kan het hele proces niet doorstaan, als je alleen maar de objektieve situatie hebt bekeken, wat west-europa voor een imperialistische functie heeft. Het is ook heel belangrijk om hier ons dagelijks leven te bekijken, om te zien hoe kapot we zijn, om gericht te kunnen strijden, maar het belangrijkste blijft toch niet meer te willen buigen voor het imperialisme, NU een front te maken tegen dit klote-systeem en al zelf revolutionair te leven.

Kort nog even over de situatie hier. Ze proberen alles rustig te houden, dus ik kan ongehinderd mijn verhaal doen. Ze houden weliswaar mijn kontakten in de gaten en luisteren af, maar ze laten het toe.

Het is heel belangrijk dat ze absolute rust willen, althans op dit moment, en willen duidelijk maken dat wij onszelf doden, dat we het zelf in de hand hebben. Zo kwam de directeur van de gevangenis naar mij toe en zei dat "ik mezelf doodde". De arts zegt dat hij geen verantwoording meer neemt en maandag worden er twee artsen voor ons aangesteld. Waar ze vandaan komen weet ik niet.

Op de radio hoorde ik dat ze deze hongerstaking vergelijken met de laatste staking in Noord-Ierland en dat we de staat onder druk willen zetten.

Hun tactiek is het op dit moment het zo voor te stellen dat wij onszelf doden, wat dus in feite een duidelijke dreiging met moord naar ons toe is. Dat moet men heel duidelijk zien.

Het is belangrijk dat hun propaganda geen uitwerking heeft!!!

De praktijk is dat ze al jarenlang een vernietigingsoorlog tegen de politieke gevangenen voeren, zoals ze bijv. Bernd al acht jaar isoleren en Günther al zeven jaar - die ook ondanks zijn hoofdverwonding geen behandeling krijgt van een arts die hij vertrouwt. Hij zegt daarover dat "al deze jaren niet in hun voordeel zijn, maar als een boemerang werken".

En zoals Gisel in haar verklaring verteld heeft waar we mee gekonfronteerd worden als we onze politieke identiteit niet opgeven en doorstrijden: "cel-razzia's, gynakologies dwangonderzoek, cs-gas, isolatie in doden-vleugels, geen daglicht, de hele dag kunstlicht, het onthouden van boeken, geen bezoek, voortdurende controle, pesterijen tegen familie en vrienden, naakt en geboeid vervoerd worden, enz, enz.

Wat zij doen is niet alleen maar terreur, dat is echt oorlog. Ze willen ons als politieke kracht en onze politieke identiteit vernietigen, omdat wij door ons felle verzet tonen, dat zij ons in deze toegespitste situatie niet onder de duim kunnen houden. Wij laten ons dat eenvoudig niet gebeuren.

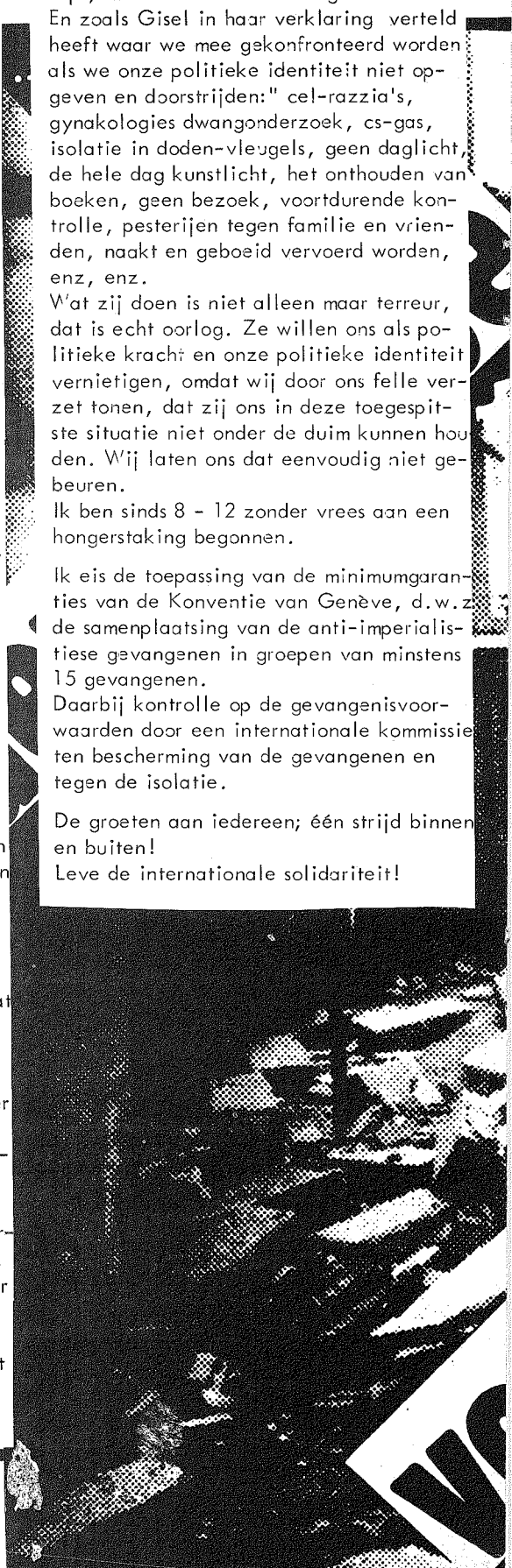
Ik ben sinds 8 - 12 zonder vrees aan een hongerstaking begonnen.

Ik eis de toepassing van de minimumgaranties van de Konventie van Genève, d.w.z. de samenplaatsing van de anti-imperialistische gevangenen in groepen van minstens 15 gevangenen.

Daarbij controle op de gevangenisvoorwaarden door een internationale commissie ten bescherming van de gevangenen en tegen de isolatie.

De groeten aan iedereen; één strijd binnen en buiten!

Leve de internationale solidariteit!

van 9.1.85

De PRsverklaring Der Advokaten

De gevangenen zijn nu in de zesde week van hun hongerstaking, waarmee ze strijden voor de samenplaatsing in grote groepen.

Het meest verslechterd is de situatie van Christian Wackernagel en Ingrid Jakobsmeyer. Ze zijn beide al met een sterk ondergewicht aan de hongerstaking begonnen: Christiaan bijv. heeft in twee jaar 8 kilo verloren onder deze gevangenisvoorwaarden. Voor Christiaan bestaat direkt levensgevaar.

De Bondsregering is duidelijk vastbesloten om de hongerstaking met de dood van gevangenen, als eerste Christiaan en Ingrid, te breken.

Dat wordt duidelijk uit de campagne in de media van de laatste dagen, die op een manier van oorlogsvoering tegen de gevangenen gevoerd wordt, waarbij weer hetzelfde argument komt: de "Zellensteuerung".

- Eveneens op 5.1. eist Emmerlich, de rechtenexpert van de SPD, dat de communicatiekanalen tussen gevangenen en hun medestanders buiten de gevangenis worden verbroken - dus een volledige "Kontaktsperre".

- Op 8.1. wordt dat door Wernitz, SPD, voorzitter van de vaste commissie voor binnenlandse zaken, in duidelijke taal geëist: het antwoord van de staat moet konsekwent en hard zijn, d.w.z. het op - nieuw invoeren van de wet op de "kontaktsperre" in volle scherpte "zodat er van de gedetineerde leden van de RAF geen gevaar meer uitgaat."

Deze "Zellensteuerung" is de enige manier waarmee de Bondsregering de manier waarop de gevangenen vastzitten nog meer te kunnen rechtvaardigen. Want er zijn geen argumenten tegen de samenplaatsing. Die is al in 1975 door

deskundigen geëist - toen na drie jaar isolatie. Inmiddels zijn er enkele gevangenen al 14, 12 en 9 jaar geïsoleerd. En er zijn ook geen "veiligheidsargumenten" tegen hen - gezien de voorwaarden in de veiligheidsvleugels - waaronder de gevangenen moeten leven.

Het is een poging, om met de kriminalisering van de geïsoleerde gevangenen, met de kriminalisering van hun hongerstaking, met de legitimering van hun dood als 'aktieve terroristen', bij deze hongerstaking het feit te bedekken, dat deze staat de mensenrechten van gevangene guerrillas en alle revolutionaire gevangenen heeft geliquideerd.

Namens de advokaten van de gevangenen in hongerstaking:

Hartmut Jakobi, Bettina Morik, Franziska Piontek, Bernd Rosenkranz, Michael Spielhoff, Peter Tode, Heike Krause, Jutta Schönrock, Elisabeth August, Dorothea Frings, Harry Steiger, Dieter Adler, Gerd Klusmeyer, Renate Trobitzsch, Elard Bis-kamp, Rainer Koch, Wolfgang Kronauer, Waltraud Verleih, Harald Wisselinck, Hannfried Matthies, Anke Brenneke-Eggers, Michael Moos, Michael Schubert.

Op dezelfde manier werkte de Bondsregering in '77, werd er een georganiseerde verbinding tussen gevangenen en guerilla gevonden, om zo de "Kontaktsperre" te kunnen doorvoeren.

Nu wordt hij er weer bijgesleept, omdat de Bondsregering de gevangenen liever wil laten sterven, dan samenplaatsen. Daartoe moet er bij de bevolking een beeld opgeroepen worden, dat het geen al jaren geïsoleerde gevangenen zijn die dan samenkomen, maar "aktieve leden van een kriminele vereniging".

- Op 3.1. verklaart de toenmalige FDP-minister van binnenlandse zaken, dat er tussen de "harde kern van de RAF" en de gevangenen een verbinding is, waarbij de stimulatie van de gedetineerden uitgaat, die met hun lot niet teverreden zijn.

- Op 5.1. komt de Süddeutsche met een commentaar, die het verwachte "massale sterven" van de gevangenen, daarmee verdedigt; hun samenplaatsing "kan het ontstaan van een centrale, naar buiten werkende commandocentrale tot gevolg hebben".

de harde kern
- van een kers
bij voorbeeld -
is altijd ongenietbaar

hij wordt uitgespuugd

op goede grond
ontstaat daar
een boom

Peter-Paul Zahl